

Opmærksomhed, om et af de vigtigste Punkter have udtalt meget modsatte Meninger. Da jeg nu selv tidligere har været Høiesteretsadvocat — jeg veed ikke rigtig, om jeg er det endnu — og i alt Fald har været meget inde i disse Forhold, medens jeg paa den anden Side i dette Dieblit staaer aldeles ubørt af de Interesser, der knytte sig dertil, forekommer det mig, at jeg har en særlig Opfordring til derom at sige min Mening. Jeg maa da med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Høiesteretsadvocaturen skal medtages eller ikke under denne Lov, i Ordets allerfuldeste Forstand slutte mig til den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (Krieger), der først har udtalt sig derom. Det er ganske vist, at det netop er Høiesteretsadvocaturen, som her i Landet nogenlunde svarer til den store Betydning og den høie Anseelse, som Advocaturen nyder i alle frie Lande — i alle despotiske Lande er jo som bekendt Advocaturen enten aldeles udelukket eller trykket muligt langt ned. Det er bitterligt, at i Aarhundreder, allerede i de gamle Parlateres Tid, have Advocaterne i Frankrig ved Siden af Domstolene været de vigtigste Bærere for den franske Rets Udvikling, og det er ganske vist, at i England har Advocaturen udviklet baade en Videnskabelighed og navnlig en Character og Dygtighed, som gjør den til den meest ansete og indflydelsesrige Corporation i Landet. Jeg veed naturligvis meget godt, at Lordkantsleren er Dommer, men alle Lordkantslere ere saagodtsom uden Undtagelse fremgaaede af Advocatstanden, det har f. Ex. været Tilfældet med Eldon, Brougham og Denman, som høre til de meest fremragende Skikkelser ikke blot i England, men jeg tør næsten sige i Europa. Forholdsviis staaer i Danmark Høiesteretsadvocaturen ogsaa paa et meget høit Staudpunkt, og har i over 100 Aar fremviist Mænd, som have besiddet overordentlig stor Indflydelse og Dygtighed, og — hvad der er saameget mere paastjønnefølsomt, som deres Udnævnelse hidtil altid er foregaaet under Former, der ialtsald ere meget analoge med sædvanlige Embedsbesættelser — have været et fast Bær for Friheden i Tider, da den ellers manglede de sædvanlige Organer. Den Reform, som tilsigtes ved nærværende Lovfor-

slag, skulde nu gjøre ogsaa denne Advocatur uafhængig af den hele Embedsbetragtning, hvad der, som jeg haaber, ligeledes vil medføre, at den bliver frigjort for en heel Deel af de Conseqventer, som er uadskillig fra denne Opfattelse af Forholdet, og at udelukke den vilde efter min Mening berøve denne Lov sin vigtigste Betydning og sin bedste Pryd. Jeg troer, at de Grunde for en saadan Udelukkelse, som bleve omtalte af min ærede Sidemand (Ussing), vare overmaade libet heldige. Han gjorde især opmærksom paa, at den Maade, hvorpaa Høiesteretsproceduren finder Sted, hvorefter Retten i Reglen kun bliver bekendt med Sagen gennem Advocaternes Fremstilling og Documentation, kræver et særdeles Tillidsforhold og en stor Dvølse, og jeg kan derfor ikke nægte, at det forunder mig ved Siden deraf at høre den ærede Taler, jeg sigter til, mene, at Afgangen netop burde gjøres lettere. Den Omstændighed, at der kan blive nogle flere Prøvesager, at Sager, der ellers ikke vilde være komne ind for Høiesteret, mulig ad denne Veie, for at tjene som Prøvesager, kunde komme til Rettens Behandling, vilde jeg kun kunne erkjende for en Indvending, dersom Høiesteret var i en høiere Grad bebyrdet med civile Sager, end den efter min Formening er. Hvad der derimod, saaledes som det ogsaa blev fremhævet af den høitærede Justitsminister, er det aldeles Afgjørende, er, at, ved Siden af den Fordring til videnskabelig Dygtighed, som ganske vist maa udelukke enhver Tanke om at tage imod Folk, der ikke have præsteret det Største i Retning af videnskabelig juridisk Dannelse, som hertilands kan præsteres, altsaa have gennemgaaet hele Universitetsdannelsen og deri erholdt de bedste Characterer, — at det ved Siden heraf, siger jeg, er Høiesteret, som selv afgjør, om Noget kan stedes til at blive Advocat eller ikke. Vedømmelsen af Alt, hvad der her er blevet talt om, at Evnen til at fremstille, Evnen til at udtrykke sig med den fornødne Korthed osv., ligger fuldstændig og udelukkende i Høiesterets Haand, og Høiesteret vil i sin Vedømmelse heraf ikke mere være bundet ved det Vaand — som ikke burde være et Vaand, men som undertiden betragtes som et saadant —, at der er gaaet en Slags be-